

ARGEȘ 50

memoria revistei

Nr. 4. Septembrie 2015

Din iunie 2015, revista *Argeș* a intrat în cel de-al 50-lea an al existenței sale. Până la jubileu, ne propunem să marcăm, preț de 12 numere, momente și... schițe din istoria revistei: texte facsimilate, poze cu parfum de epocă, ecouri... Altfel zis, să ne amintim de cei ce-au au trudit o jumătate de veac la ieșirea în lume a publicației care a pus orașul Pitești pe harta culturală a țării. În cei 50 de ani, n-a existat mare scriitor român contemporan care să nu fi publicat aici, după cum cei mai importanți scriitori au fost laureați ai revistei; nu dăm nume, pentru a nu deranja prin fatale omisiuni, nici de colaboratori, nici de redactori, nici de redactori-șefi. Miile de pagini tipărite sub antetul *Argeș* reprezintă implicit un important capitol

de istorie a literaturii române contemporane. De altfel, din revistă s-au născut nenumărate cărți ai căror autori le-au croit inițial aici în rubricile lor. Cu bune și cu faste, cu mai puțin bune, *Argeș* a ajuns la o vârstă venerabilă. Cine ar avea curiozitatea să parcurgă întreaga colecție, ar putea depune mărturie că revista n-a fost niciodată culegere de texte mai mult sau mai puțin valoroase, ci că ea a reprezentat totdeauna un proiect editorial coerent, schimbat pe ici, pe colea, de la o serie la alta... Ajuțați de editor, de finanțator, de eventuali sponsori, sperăm ca în iunie 2016, să sărbătorim la Centrul Cultural Pitești așa cum se cuvine și cum ne place să credem că merităm. (D.A.D.)

ILEANA MĂLĂNCIOIU

Au să rămână plopii

Copiii dau cu pietre din fiecare parte
Și pietrele alunecă în ea.

Când va seca izvorul, va fi un prund întins
Cu păsări ce se scaldă în nisip
Și se izbesc în lepezile calde,
Ne vom schimba la suflet și la chip
Și ne vom depărta ca să se scalde.

Din tot ce-a fost au să rămână plopii,
Pe marginile drumului pustiu,
Ca frunza care tremură-așteptând,
Fără să știe că e prea târziu,
Fără să știe ce și până când.

Nu mă cunosc decât atunci când plâng
Ștergându-mi lacrimile pe furis
Și încercând cu greu să te ascult,
De parcă-mi șade inima pieziș,
De teamă că mă îndepărtez prea mult.

Iubitule, suntem ca malurile unui râu
Pe care apa veșnic le desparte
Și le unește strâns fără să vrea;

(Argeș, nr. 4/septembrie 1966)

O scrisoare inedită a lui George Coșbuc

Și voda-i un mușcăreț

Cu aceeași putere de apoteozare, care ne duce iarăși cu gândul la una din poeziile lui Eminescu și la balada lui Mihail Alexandrescu, *Umbra lui Mălax* — în *Mortul de la Putna* și *chița lui Ștefan*, epoca lui fan cel Mare, învingătorul tuturor vrăjmașilor Moldovei secolul al XV-lea.

Reactualizând procedeele mantice ale lui M. Eminescu, Grigore Alexandrescu, Coșbuc își imaginează și el o înălțime din mormintul de la Putna viteazului voievod, pentru arăta din nou, față de al troproitori, măreția și pînă la spadei :

Bate-i Ștefane, părinte,
Spulberă-i de pe pămînt
Chiar și mort învață-i
Cine ești și-ai tăi ce sînt

Cu spada în mină, aș de patrie și libertate, a versurile lui Coșbuc și în dă cel Cumpănit — vindut la ticătosul — și Măteș rab, pentru a face apoi Tudor Vladimirescu și a lor săi panduri :

Vine-un chiot dinspre
Vine freamăt din pîd
Domnul Tudor vine-n
Cu mulțime de panduri

Domnul Tudor să trăie
Sus cu toții, pui de l
Pentru Tara Române
Pentru drepturile ei

Nici unui eveniment din patriei nu i-a dedicat bucu mai multă atenție, nici unul nu și-a înstaurat mai de ca pentru evorboului de independență 1877. Acestui război li

Înculte dragă,

Mi-a venit un gând nou. Să-l că a rămas să scot „Infernul” la Socot pe cheltuiala mea. Nu pot să i-l las lui să-l publicie în editură, căci s’ar supăra zurnașul meu Ștefan — din multe pricinii — iar Ștefan să plătească lui Socot nu merge, să-i plătească eu, e iarăși greu : sînt 600 de lei, și, oricum, nu știu cum se vor vinde exemplarele.

Gîndul meu e, să punem pe-al lui să plătească. Spuneai, că ministrul Cultelor sau are apăsătură de galant, și ajută pe cei pe coloa autorii ; apoi mai spuneai, că tu stai bine cu el, așa că nu ți-ar refuza rugămi mai multele. Din aceste două pricinii, se poate conclud

rumen. Dacă vrei să vorbești, faceu o petiție. Eu nu-i cer banii gratis, au să dau atîtăta exemplare ministrului, cîte ar putea cumpăra cu banii dați. Ar fi deci o ariguară, că nu pierd, sau, că nu dau eu. acei 600 de lei. Dar mă întelegi...

N’au putut scăpa de batrăneț, și i-au dat pentru nevasta lui un cântec din „Infern”. Au alai amuse ultimul (34). Mi-o fost și de puțină neclămie.

Dacă vrei să vorbești cu ministrul, te rog, scrie-mi. Eu nici n’as putea nici n’as vrea să vorbesc.

Salutări prietenești,

George Coșbuc

o constantă prietenie, ea aduce interesante date noi privitoare la epoca în care Coșbuc desăvîrșea excepționala traducere a „Divinei Comedii”. Sfetea, de care pomenește la începutul scrisorii, este cumnatul său, iar Pekașcu, un publicist al epocii.

(Din colecția conf. univ. AUGUSTIN Z. N. POP)

ȘTEFAN AUGUSTIN DOINAȘ

Jurământ

Elanul acelor cuvinte fu plâns
de păsări, iar urma păscută
în iarba grădinii albastre de-un mânz
cu botul sub foi de cucută.
Ecolul acelor silabe fu spart
de liniști, iar umbrele șterse
de-amurguri pustii lâncezând peste gard,
de tunete seci, de averse.
Dar semnul acelu sărut fu purtat
de el și de ea – o viață:
la el – cicatricea pe-un zâmbet surpat,
la ea – un cutremur pe față...

(Argeș, nr. 9(40)/septembrie 1969)

... din lumea de față a personajelor din secolul trecut, când așa dis-
tinctă este de mult problema tipicului, o aflișată de opere în
zestărită de caracterul au fost privite scrupulos, hiperstadiate din punct
de vedere al cunoașterii noi în fiziologie, psihologie și filozofie
și dinționate prin exces de analiză.

Este interesant de subliniat că H. P. Bengescu este foarte
conștient de aceste probleme și că, în linii mari, ea expune
cele opinii privitoare la analiza psihologică asemănătoare ce-
r ale lui Camil Petrescu.

Pentru scriitorul vremii din urmă tehnică și știință
le excolectă — a introdus rigiditatea mecanică a mașinilor în
toate aspectele vieții omenești. Modul de a simți, de a
a și de a gândi al oamenilor a fost în mare măsură restruc-
turat alături de secolul mașinilor. În acest secol, arta și gin-
te (în sensul speculației metafizice, deși superioare tehnicii,
alămă în urma ei și unele manifestări artistice nu sînt de-
apăsătoare ale învazei mecanicii în artă. Cinematograful ar
de exemplu în această privință.

Formele acestea — mecanizate — ale culturii, impunerea
moduri rigide de exprimare în comunicarea artistului, sînt
și care se interpun între ceea ce dorește să comunice crea-
de artă și cel ce percepe opera de artă. În scemerea în-
din creașterii din domeniul artei literare, nu-i rămîne
a se făcut decît să caute să găsească modul în care ex-
gindirii lui poate comunica, cit mai fidel cu putință ceea
scutul are de demonstrat. Modul acesta ar fi după H. P. b.
o analiza psihologică amplă, opusă „mecanicii artist-
„creșterii” (în sensul de acțiune a unei opere literare),
cui însă, artistul afirmă autoarea într-un eseu intitulat
literară față cu menirea literară”, simte nevoia de a lu-
ași prin idee și pentru idee, de a transpune prin mij-
psicologie sensibilitatea lui în sensibilitatea lectorului,
cînd de a sugera și captiva fără intermediar. Amenin-
șeste privilegiu se trudește în căutarea unei modalități
îngăduie a se izola. Iată necesitatea care a condus pe
a analiză sau iată apariția analizei ca un fenomen de
anare. Aplicată epocii noastre, analiza ar fi marea
tă a unei epoci (sic) și anume a celei în care me-
canică toate ramurile de activitate a dat lupta de

nicul” — descriere care ocupă nici mai puțin nici mai puțin de
cit jumătate din roman.

DELIMITĂRI CRITICE

HORTENSIA PAPADAT - BENGESCU

scriitoare naturalistă

Metamorfozele esteticii lui Emile Zola

... în acestea sînt eronate, confuz exprimate și neorigi-
niză, ideea despre „secolul tehnic” opus artei și gin-
nu trebuie să aibă nimic comun cu mecanica zilei e
creșterea de scriitoare și precunoșcutorii teorii berg-
scutoare la „sănuș vital”, teorii care se opuneau ra-
lui și „mecanicii științei”, geometrișmului ei an-
dopă demonstrațiile lui Bergson; un ecol al acelor
baliste, mistice și reactionare — Bergson, Nietzsche,
mes pot fi citat aici în egală măsură — care „tin-
cun remarca John D. Bernal, să elimine din știință
a revoluționer, să ridiculizeze concepția că folosirea
otes aduce vreo îmbunătățire importantă în soarta
o face acceptabilă pentru religia oficială și pentru
secolul, mecanică-psihologic, în care scriitorul
ată și ea se încadrează conștient în tendința mai
izantă și psihologizantă a literaturii contemporane ei,
i spus că tendința psihologizantă este atît în liter-
ă cit și în cea europeană exprimă unu anume mo-
ula literaturii. Tendința aceasta începe în anul
ergătorii primului război mondial, la noi se afir-
1860—1947, iar în literatura occidentală contem-
-lincă. Este analiza psihologică într-o măsură
mai mică este prezentă în toate operele literare
pînă la scriitorii moderni. Dar începînd din cea
istate a secolului trecut, unele opere literare sînt
lept scop principal înfișarea abuzivului ma-
sensibilitate extraordinară pe care alții oameni și
știle realității înfiorătoare contemporane lor
ovășii este un exemplu în această privință. Ro-
la analiza psihologică a apărut în cea de a III-a
olului al XIX-lea.

lanul psihologic din secolul trecut era expresia
probleme sufletesti de o complexitate și intensi-
scute de oameni pînă atunci, datorită relațiilor

... Aproape toți comentatorii opereii H. P. Bengescu (printre
alții, Pompiliu Constantinescu și Șerban Cioculescu) au sublini-
at științific autoarea, Lovinescu remarcă, de pildă, că în
scrierile ei „analiza minuțioasă... este însoțită de interesul ști-
ințifice o-nă al cunoașterii prin disecarea sentimentelor pînă în
adesele lor ultime”, și că această cunoaștere este realizată

... oamenilor care se decompun înaintea morții. Mai, din lumea ce
o condiție socială mai joasă, dar mai ales prințul Maxentiu,
Leonora, cardinalul Drăgănescu, frul său Ghigai, individul făcînd
parte din „crema” societății, sînt pînă și apoi rășpuși de
moarte.

În romanele H. P. Bengescu e o lume animată de dorințe
nobilizate, atacată de plicții sau de boli grozave cu nume care
se rostesc discret. Lumea aceasta suferă de o decompunere
morală totală sau de dezagregări fiziologice cu stîrjit sigur în
moartea ce intervine totdeauna mai curînd de cit atunci cînd e
asteptată.

Prezentarea decompunerilor nobilizate este justificată la
H. P. Bengescu prin existența unei asemenea realități în lumea
contemporană ei, reprobabilă este însă în prezentare, înasisten-
ta asupra acelor amănunte care fără să-i comunice ceva deo-
sebit sînt înfășiate totuși. Autoarea fotografiază, după con-
crața expresie a lui Zola și a lui Franz Mebring, faptele rela-
tate. Faptul că, de pildă, scriitoarea nu uită să comunice lec-
torului cum simt cei care o îngrijesc pe Leonora, putoarea, în
termași a rușilor ei inume, sau pacerea pe care o simte tu
berculosul prin Maxentiu cînd își miroase abundența sudoare
săra, nu poate provoca decît oroare și este naturalism.

În fine, în scrierile ei mai sînt vizibile aspectele natura-
liste ale stilului său.

Pentru unii, a vorbi de naturalism în stilul scrierilor cu
va, este probabil, o exagerare. În realitate, așa cum au demos-
trată criticii, concepția naturalistă are serioase repercusiuni
în limba și stilul cărților celor ce o adoptă. P. Sabatier subli-
na această într-un studiu dedicat artei literare a fraților Go-
court. La noi, Alexandru Niculescu a arătat că stilul primei
scrieri ale lui Delavrancea poate fi înțeles numai dacă rapo-
tăm acest stil la principalele metode naturaliste.

Stilul scrierilor H. P. Bengescu este naturalist. (Excep-
țac piesele de teatru, genul liric și cei dramatice fiind în
tura lor opuse ambisecției zoliste).

Cîteva observații asupra stilului scriitoarei, fie și nu
fugare, sînt edificatoare în acest sens.

Tudor Vianu declară că în scrierile ei „ceea ce este
total izbitor e abundența adjectivalului tur”. Privirea unui
ist și se pare autoarea „cruntă, perfidă, scriboasă, perverză, i-
nică, brută, nerușinată”, iar tușe cele și se arată „coteză”
și fugari, înșușii, întrebători, timizi, admiratori, linguși
cu îngăduie, cu rugă alternând înaintea cu scurte lucruri —
voare tenute cu învaze felurite ca tușe iluzorii fantasmă
pate în închida abuzare a popului”. Existele altele de Tudor Vi
sînt edificatoare pentru stilul scriitoarei. Este un stil cu i
postul sau fraze ample, stufoase, pline de abundență dete-
nări atributive și complementare directe, indirecte și circ-
stanțiale, în care epitetele triple, quaduple și multiple, i
des.

... Aceasta este o caracteristică a stilului naturalist care
mărește minuțiozitatea descrierilor și a relațiilor.

De altfel, Tudor Vianu ajunge la o concluzie care, de
este destul de clar formulată în sensul că nu spune direc-
tă și stilul naturalist, are caintate de a sugera reali-
stilitatea a scrierilor autoarei. „Uneori analizez aceste
trunse de numeroase elemente sensoriale, dobîndînd largi
variații înleit un singur gest sau o singură reacție subite
este alinea urmărta, aprofundată în toate izburile ei, pri-
metoda de istovire a amanunțului psihologic (subliniera
tră), prin bogate asociiți în jurul unui punct infinitesimal.

Pentru psihologismul de care dă dovadă, pentru fel
care prezintă bolile, pentru stabilirea unor raporturi, sau
între boli și comportamentul individualii ea în termen
mecanic, pentru felul în care se ocupă de problema de
esențiale, pentru științismul sau teozist, întemeiat pe prin
teorii reacționare exigențele, pentru relațarea unor da-
semnificative alături în jurul punctului serocunoașterea perite
a celor din „lumea bună” și, în fine, pentru stilul său,
H. P. Bengescu e, evident, naturalistă.

Criticii se feresc parca să pronunțe cuvîntul natura
mai ales să tragă concluziile: H. P. Bengescu, „cea mai
scriitoare română, este și cel mai mare scriitor naturalist”

bilete de papagal

Camil Ressu

Argeșenii se deosebesc și la fizic și la intelect în mai multe privințe.

Unul dintre marii noștri pictori, foarte regretatul Camil Ressu despre care iarăși regretabil presupușii noștri critici de artă nu vorbesc, a scos în evidență ca nimeni altul, caracteristicile figurilor țărănești argeșene.

El a lucrat veri întregi și ani întregi cu șevaletul sprijinit între țărani, la Vlaici, locul lui de selecțiune. A dal zi cu zi în vileag particularitățile figurilor argeșene care por scoase din lumea galică de odinioară. De multe ori, cuturend părțile din noraul Franței, m-am înfilit și am stat de vorbă cu oamenii din tablourile lui Ressu. Țărani lui vorbeau românește. Eu cu cei din Normandia trebuia să vorbesc tranzulește, adus de multe ori să le spun „bine ați venit”, „poftă bună”, „odihnă plăcută” în limba cealaltă.

Cel mai nemulțumit de propria lui operă picturală era însuși artistul care adaptoase, de la prietenul nostru comun Ștefan Luchian, denumirea de „mușamaie”. El lucra adeseori în atelierul din strada Brezoianu, „Ileona”, al cărui amfizion tot argeșean, pe vremea ceea foarte bogat, punea la îndemina pictorilor tuburile de pastel preterat de meșterul florilor suave, Luchian, șasurile, cuiorile în ulei și pensulele importate din Rotterdam.

„Ileona” devenise într-adevăr o academie a picturii. Artiștii aveau acolo toate modelele necesare și cu deosebire frumoasele figănci.

Mi-aduc aminte de un splendid tablou în pasteluri, de Luchian, suspect temei de serviciu prin praful prea gros de pe carton. Într-un elan entuziast gospodăresc a tras cu cirpa peste frumusețea încă neisprăvită. A doua zi Luchian era innebunit. Era una din marile frumuseți definitiv pierdută și rămasă pe cirpa care a sculară-o...

În vâstul atelier lucrau, izolați fiecare în șevaletul lui, și alți pictori de care cronica nu-și mai aduce aminte: Artachino, Pascaiu, Aricescu, urmăriți din spate de alți pictori din tineret ale căror nume s-au pierdut și ele.

Din cînd în cînd apărea la Ileona și nefericitul Brăncuși, care, ca să-și agonisească un prinz mai succulent, spăla vasele și farfuriile în rîndșia unui restaurant, Osvaid. Nici Caragiale nu era străin de grupul Ileona. Cu verva lui îndrăcită trecea din tablou în tablou și observațiile lui, totdeauna juste, erau respectate de fiecare „zugrav” — calificativ din terminologia tot a lui Luchian, care ura de moarte cuvintele artist, artistic și artă...

Un merit major al societății Ileona a fost iniția expoziție internațională de pictură. Bucureștenii au putut să ia cunoștință de nume ca Boekin, Preiswerk și alții.

Un vizitator asiduu al cercului Ileona era savantul doctor Ion Cantacuzino, ai cărui gust pentru pictură, muzică și literatură a răcut școala la Institutul de seruri și vaccinuri... Cantacuzino descoperise în străinătate un mare desenator, Felician Kops, căruia dînr-odată i-a cumpărat toate gravurile și scrițele din atelierul lui. Unde să fi ajuns această frumoasă avuție? Unde s-o fi risipit unica bibliotecă a marelui invajat? Cred că va aduceți aminte că profesorul Ion Cantacuzino, împreună cu C. Stere și Ibrăileanu, a condus revista pe atunci țeșeană, Viața Komănească.

Ressu era cel mai nervos dintre pictorii academiei. Totdeauna nemulțumit de ce realiza, luna și țulgăria împotriva picturii și a inventatorilor de vopsele.

Îmi mai duc aminte că o culoare absolut necesară pensulei, albul, era cea mai greu de găsit și chiar Olanua și Belgia o expediau la comanda cu o zgîrcenie neînțeleasă.

Dar să nu uităm că sîntem în Argeș și că țipărim cu numele lui o foaie în 20 de foi, literară.

Am fost prieten de aproape cu pictorul Ressu și un timp destul de lung am locuit împreună în acelaș apartament. Cînd se întimpla, destul de des, să nu mai aibă bani de tutun, el chema un samsar de pictură și vindea pe nimic cite o droaie de tablouri, de studii, de schițe și desene.

Trebuia să-l socotesc pe Camil Ressu instalat cu pinza lui în istoricșul pămînt Domnesc, drept un argeșean autentic. Nu se gîndește nimeni că Argeșul merită o amplă expoziție a tablourilor celui care l-a cîntat în forma și culoare!

Timpu nu a trecut și-l așteptăm.

TUDOR ARGHEZI

NICHITA STĂNESCU într-un interviu realizat de Florin Mugur, în Argeș nr. 9 (76)/ septembrie 1972

“Uneori m-am gîndit că anul cosmic pămîntesc, cel împărțit în 12 luni, este un an nedrept. Pămîntul ar trebui să se rotească în jurul soarelui în nouă luni, ca să nu-i mai dea spiritului prilejul a trei luni de libertate beneritată. Mai am numai nouă luni până împlinesc patruzeci de ani și m-am hotărât să-mi număr invers fiecare zi, să mă număr invers, însoțind această numărătoare cu o meditație crudă și reală despre mine însumi. Vreau să aflu niște adevăruri despre ratările mele. M-am gîndit că e bine să-ți spui ție însuși — cu cuvinte în cuvinte și cu sentimente în sentimente și cu vederi în vederi — cum stau lucrurile în privința ta. Ca să știi tu însuși exact dacă poți face într-adevăr ceva generos și real sau dacă trebuie să te ascunzi definitiv în propria ta discreție. Am o părere foarte proastă despre discreție. Nu numai că o socotesc egoistă, dar o cred plină de răutate...”

MAGDA URSACHE, Argeș nr. 9/septembrie 2009

“Ridicăm din umeri la tot soiul de aberații, cu gândul consolator (și comod) că autorii lor vor fi sfârâmați în măselele timpului. Numai că aceste aberații au prins și prind.

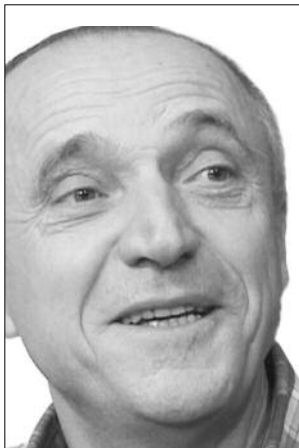
Concertat, s-a afirmat că dezideratul Unirii Marii a fost invenție, că ne-ar fi păcălit cu asta istoricii naționali și naționaliști. Să nu se uite că spiritul național nu i-a plăcut lui Leonte Răutu și nu place nici răuților de azi: „Ia mai sfârșiți cu continuitatea și cu identitatea românească! Doar nu credeți că mii de oameni s-au adunat să strige „Trăiască România întregită”. Cât pe ce să ni se spună că nici marii unioniști n-au murit în temnițele Republicii Populare Penitenciare. Faptul istoric petrecut e pus la îndoială, rememorăm ce nu s-a întâmplat, producem ficțiuni mai mult sau mai puțin literare, iar „povestea” are mai mult impact decât documentul. Visăm la o apartenență nomadă, suspinăm literar după ea, avantaj nomazii. Studiul construit pe documentul prezentat corect a fost declarat depășit. Ce obiectivitate critică? Noi ficționalizăm, dar și ficțiofecalizăm, vorba lui Luca Pițu. Documentariștii au intrat în umbră, ca și omul de bibliotecă, eruditul.

Vă aduc aminte că proletculturnicii dezavauau cultura de performanță, „savantlâcul”, cum îi ziceau ei. Și ținuta academică a istoricului doct. Vocabule ca savant, erudit primeau ghilimelele deriziunii.

Atunci, ca și acum, documentația amplă trezește repulsie, ca fiind de sorginte... marxistă. Îl citez pe Daniel Barbu, din lucrarea colectivă *Iluzia anticomunismului*, Cartier, 2008, p. 82: „Această încredere în capacitatea studiului științific de a pune la contribuție arhivele și de a restitui întocmai fapte, de a descrie fidel realități, de a descifra cu precizie relații ce ar fi avut loc (sau ar fi ocupat un loc) în trecut poartă însă marca unei clare orientări marxiste. Dimpotrivă, istoriografia marxistă este înclinată să creadă că trecutul este epistemologic, «ireal»”.

A fost, n-a fost, parc-ar fi fost, parcă nu. Întocmai, fidel, cu precizie, ce utopie!”

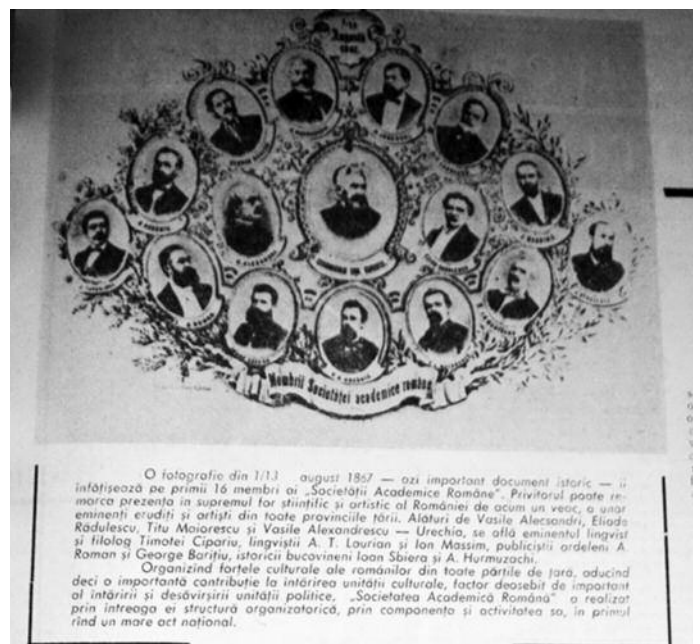

LUCA PIȚU, Argeș nr. 9/septembrie 2010

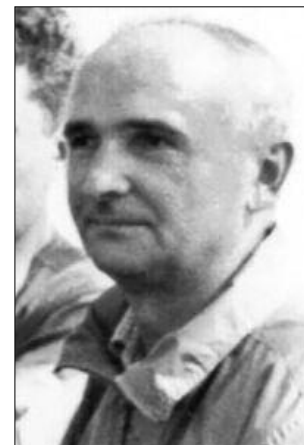
“Praf îs toate? Ba bine că nu! Praf stelar din care obârșim și în care ne-om întoarce, cândva, cu minimă grăbire. Iar Lumea-i cum iaște (adicătelea: bună; rea; bună + rea; nici bună, nici rea... und so weiter),

asemeni dumneai fiind noi, apaticii, lemicii, dilemicii, trilemicii, tetralemicii, polilemicii, polemicii, martorii Doctorului Faustroll carevasăzică. Ea este pur și simplu, noi ek-sistăm, perseverăm, după puteri, în ek-sistență, practicăm aflarea în treabă ca metodă de lucru, ne prefacem că dregem, îi punem pe alții să facă ori, pur și simplu, proferăm nonsensul oricărei întreprinderi

și că nici o cauză nu merită să te pristăvești pentru ea. Mourir pour des idées, oui, mais de mort lente. (Aici însă intervine melitarul german din anecdota dragă lui Albert Camus. El intră într-o braserie a Parisului ocupat de Hitlerieni și, la o masă, îl aude pe un filosof de cafea clamând că nici un țel nu e suficient de nobil ca să-ți pui viața în joc, sein Leben daranzusetzen adicătelea, și hegelian vorovind, cu gândul la dialectica dintre Herr și Knecht.. Se duce Neamțul însă, cu pas mareț, către ins, îi pune chistolul la tâmplă și-i exige să repete defetista frazare. Când acolo, ce să vezi? Gânditorul de braserie reiterează, curajos, că nici o țință nu iaște dignă să te sacrifici de dragul ei. Readăpostindu-și arma în teacă, oficeriul tedesc doar atâta îi murmură la urechea dreaptă: «Vezi că te-ai contrazis, băiatule!»”

Mesaj al lui ION ZUBAȘCU către Simona Grazia Dîma, în Argeș, nr. 9/septembrie 2011

“Monday, February 15, 2010
6:55 AM
Subject: Mesaj Zubașcu

Buna dimineața, Simona.

Și eu sunt la masa de lucru de câteva ore. Am remarcat mai demult că majoritatea mesajelor tale vin la ore mici ale dimineții. Să știi că și eu mă trezesc în fiecare zi pe la patru dimineața și lucrez în liniște până pe la 8–9–10, apoi mă culc câteva ore. Și fac asta de o viață întregă.

Și am mai descoperit unul la fel de matinal: Adrian Alui Gheorghe. Ar trebui să facem o

asociație a poezilor care se scoală în zorii zilei. Deși mama m-a născut în Maramureș, cred că a nimerit la nașterea mea un fus orar ceva mai spre America, altfel nu-mi explic misterul de-a mă trezi în fiecare noapte la 3–4 dimineața, din cea mai fragedă copilărie.

Cât privește poezia ta, mi se întâmplă și cu alți oameni la fel: trăiesc lângă ei de o viață, dar îi descopăr cu adevărat doar într-o clipă privilegiată, sau, de fapt, îi redescopăr cu o lumină limpede, ca și cum atunci i-aș fi văzut pentru prima dată. Nu e nimic

rău în asta. Cred că celulele trupului nostru se refac la anumite intervale de timp, suntem mereu alții decât cei care credem că suntem și doar din când în când ne reconectăm la repere care ne dau sentimentul identității cu noi înșine.

Spor la toate lucrurile tale importante.

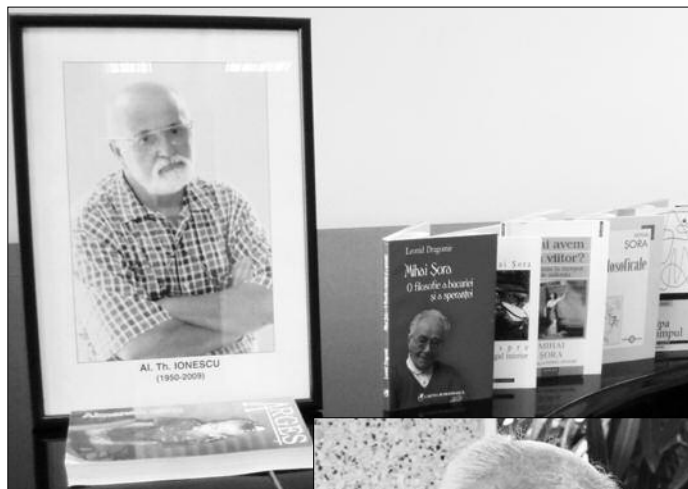
Cu drag, Ion.

Premiile revistei Argeș pe 2009

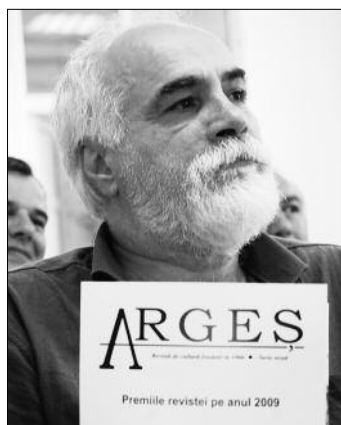
Pitești, 16 iulie 2010

- Premiul Opera Omnia – Mihai Sora
- Premiul pentru proza –
Varujan Vosganian
- Premiul pentru poezie – Marian Drăghici
- Premiul pentru eseu – Leonid Dragomir
- Premiul pentru dialog intercultural –
Dan Arsenie
- Premiul pentru critica literara:
Al. Th. Ionescu
- Premiul pentru publicistica culturala –
Irina Georgescu

Irina Georgescu,
Mariana
Șenilă-Vasilu

Varujan
Vosganian

Marian Drăghici

Mihai Șora

